

44. Izidora-10. Vidomir. Svatí králové

Noc byla chladná a neproniknutelná... Ale Esklarmond, která znala v okolí každý dolík, každý nečekaný zákрут, s jistotou vedla uprchlíky do svého pohostinného zámku Usson, kde na ně čekal její znepokojený manžel Bernard. Novorozený Vidomir se za celou jejich obtížnou cestu ani jednou neprobudil. Očividně makový odvar, kterým ho napojili před odjezdem, účinkoval bez problémů, a dítě spokojeně snilo své první dětské pozemské sny, nestarajíc se o okolní svět. Esklarmond se pohybovala jemně, snažila se ho nevyrušit. Ale její duše se chvěla, protože věděla, že v jejích rukou odpočívá částčka Magdalény a Radomíra... Zdálo se jí, že se na ni souhlasně usmívají ze svých výšin, jakoby s poděkováním a podporou...

Najednou zachrastily větve – cestu jim přehradili cizí lidé. Esklarmond je spočítala – bylo jich sedm... Arogantních a krutých. Po zuby ozbrojených křižáků.

Pochopila – neuniknou, uprchlíci byli nesmírně unaveni a sotva schopní držet zbraň. Esklarmond pevně jednou rukou přitiskla dítě k hrudi, zavřela oči a natáhla ruku směrem k cizincům...

„Čarodějnice, utíkejte! Čarodějnice!“ zařval jeden z útočníků.

Ale bylo příliš pozdě na útěk... Zhroutili se k zemi a pokojně ztichli. Zda Esklarmond útočníky zabila, nebo jen uspala, zůstalo neznámo. Ale zřetelně ji to stálo nemálo sil. Těžce sklesla na zem a usmála se na čekající, jako by dávala najevo, že je v pořádku.

„Musíme jít, ctěná...“,“ zašeptal Světozar. „Jestli to je léčka, pak to znamená, že pochopili. Musíme jít, paní Esklarmond.“

Udiveně k němu vzhledla, když uslyšela, jak hořce zaznělo její jméno. A pak pochopila! Jak těžké muselo být pro Světozara vyslovit to jméno, když věděl, že **jeho** Esklarmond tam stále byla živá!..

„Říkejte mi Rada,“ zašeptala. „To je moje **skutečné** jméno.“

Světozar vděčně přikývl. Skutečně se snažil neobracet se k ní, aby nemusel vyslovit její jméno nahlas. Bolest ze ztráty manželky zjevně zakryla skutečnost, a vyslovit její jméno a přitom se obracet k jiné bylo nad jeho síly. Esklarmond to chápala.

Síly se odněkud začaly obnovovat. Snad Magdaléna jí pomáhala?.. Esklarmond často reálně cítila tuto neobyčejnou ženu, jako by jí pomáhala... Učila ji, jak přežít.

„Jak to, že o ní nikdo neslyšel, Severe?! Jak to, že o ní lidé nic nevědí?! ..“,“ vykřikla jsem.

Sever se jen smutně usmál.

„No, proč by nevěděli? Vědí... **Jen ne to, kým byla doopravdy**. Opakuješ stále stejné otázky, moje přítelkyně. To je prostě Země... A zákony na ní zůstávají stále stejné...“

Nakonec se dostali do vytouženého zámku, lidé klesli ... Vyčerpaní po samou mez, tři z nich blahodárně usnuli přímo tam, kde seděli. A jenom Světozar hleděl do prázdna nevidoucímá očima, pravděpodobně se snažil hovořit se svou Esklarmond, dokud ještě zbýval čas... Nemohl odpustit sám sobě, že utekl, že umírala osamělá... Snažil se jí předat alespoň svoje zbývající síly.

Pán zámku se snažil nerušit Světozara, respektoval bolest a beznaděj jeho postavení. Pomáhal, jak mohl, ale **toto** už nebylo v jeho moci...

Konečně přišlo strašné ráno... Lidé se shromáždili mlčky v sále. Každý měl někoho, kdo byl v Montséguru... A teď zbylo jen rozloučení. A dokonce i loučení bylo možné jen na dálku...

Esklarmond hleděla do dále, snažila se myslet na ty, kdo jí nedovolili sdílet zlý osud, nedovolili zůstat s nimi... Její milovaný strýc... Teta Korba... bratřenci a sestřenice... Její přátelé. Tolikrát k nim přišla, povzbuzujíc je milými slovy!.. A teď šli všichni na smrt... Bez ní...

Najednou sebou Esklarmond trhla a rychle vyběhla ze dveří. Nikdo ji zastavil. Nikdo se ani nesnažil...

Každý z přítomných měl momentálně v duši svou vlastní bolest...

Esklarmond nedokázala jen přihlížet... Chtěla bojovat! Nemohla jen tak stát a vyprovázet přátele na smrt! Dívka běžela, dusila se vlhkým, chladným vzduchem, necítila nohy únavou. Její věrná duše Bojovníka křičela bolestí... Ona se pomstí!!! Zničí jich tolik, kolik bude moci!

A běžela ... běžela ... běžela...

Za nějaký čas na vysokém kopci před Montségurem, na úrovni hranice odsouzených, stála Žena-Bojovník....

Slunce na chvíli vyhlédlo a ozářilo její husté světlé vlasy, obklopilo postavu třpytivou aurou... Žena stála bez hnutí, jako by na něco čekala. A hle, lidé vykřikli bolestí... Zároveň zazněl zpěv... Mniši zpívali!.. Ve stejnou chvíli z dálky bylo slyšet armádu obléhajících výt... Ano, ano! To vytí!.. To se jim mstila Esklarmond... Neměla právo na smrt (odpovídala za život Vidomira), ale nemohla se tak snadno smířit se ztrátou. Ničila křižáky magií... Svoji skutečnou silou, danou jí starými dobrými Bohy... Křižáci nikdy nepochopili, jakým tajemným způsobem jich ten den víc než tisíc v hrozných mukách „odešlo na věčnost“ ...

Ale Esklarmond, ztuhlá žalem, hleděla na strašné lidské pochodně, zapřísahajíc se v duši, že se pomstí za každého... Že nebude mít klid, dokud jen jeden z viníků bude žít...

V téže době se na zámku Usson, obklopen cizími lidmi, probudil Vidomir... Tak začal z vůle osudu jeho těžký a dlouhý život... Někdo se o něj vždycky znepokojoval, někdo ho chránil... Jakoby mu bylo souzeno se za jakoukoliv cenu zachránit... Jakkoliv vyplnit to, co mu bylo tak úporně a vytrvale předurčováno ...

Sever umkl, zatoulal se někam hodně daleko, do dálav uzavřených a nepřístupných mému srdci... Co viděl ve svých vzpomínkách? Po čem tak hluboce truchlila jeho ztrátami ztrápená Duše?..

Mysleli jsme každý na své a mlčky čekali, až se Sever s hlubokým povzdechem konečně vrátil, ale ne do své obvyklé jemné „přítomnosti“.

Okolní svět byl stejně ponurý a chladný... A jediné světlá tvář Izidory, prošeďší skrz bolest hrozných ztrát, nás hřála jako teplé čisté slunce...

„Pověz, Severe,“ nevydržela a s nadějí se zeptala Izidora, „zůstali páni Ussonu naživu, podařilo se jim uniknout ze spárů „svaté“ inkvizice aspoň na několik let?“

„Pán Ussonu neunikl ... Upálili ho za pomoc katarům na hlavním náměstí města Perpignan za několik let po pádu Montséguru... Neviděl už nikdy svoji Esklarmond... ale ona žila ještě řadu let. Je naživu a dnes ...“

„Naživu... dnes??? Tolik let že žije?! Ona – jak to, Severe?“ Stella nevydržela takový šok.

Byly jsme tehdy ještě děti, ale i dětem, když uslyšely něco takového, se dělalo zle...

„Snad vás to nevylekalo!“ usmál se Sever. „Není to tak hrozné, jak se zdá na první pohled. V té době hodně VĚDOUCÍCH odešlo do budoucnosti. Říkalo se jim „Spící králové“, a mnozí z nich se neprobudili ani dnes.“

Nikdy jsem neviděla Spící krále nebo královny, ale v každém případě s jedním z nich se mi nedávno podařilo komunikovat mentálně, když můj manžel, Nikolaj Levašov, obnovoval jeho tělo po mnohaletém „spánku“.

Dnes už znám sedmáct těchto úžasných lidí. Někteří z nich překročili hranici času sami, a někteří přišli s celou svou rodinou, včetně dětí... A po několika desítkách tisíc let, i oni byli vyhozeni do smetí někým, kdo je náhodou našel, jako použitý odpad, opravdu, ne všem z nich se podařilo šťastně přečkat až do okamžiku, kdy stejný Vědoucí mohl jeho nebo ji probudit... Lidé jsou krutí a nemilosrdní... A Země stále stejně nelítostná. Kdo by chtěl poslouchat, že nějaký jiný člověk prospal několik desítek tisíc let jen proto, aby se jednoho dne probudil a pomáhal druhým?.. Kdo by chtěl

vědět, že je něco takového možné? A jaké neuvěřitelné peníze budou platit bohatí, aby prospali několik tisíc let?..

Esklarmond byla jednou z těch podivuhodných „spících“. Ale našli ji ne ti, kteří ji potřebovali... Při hledání něčeho úplně jiného na ni úplnou náhodou narazila církev. Vyhlásila jeskyni Massabielle a město Lourdes za „svaté“ a dodnes se snaží pochopit, co že se jim podařilo nalézt?

„Pověz, Severe, můžeme nějak pomoci těmto lidem?!“ smutně se zeptala Izidora.

„Ne, Izidoro. Je to jejich volba...“

To jsou poslední řádky, které napsala Světlana 7.11.2010, jen několik dní před svým zavražděním...